

чели на една висока гора на средѣ полето, и
рекли на-Александра: Высочайшій царю, за ка-
кво имашъ толкова скръбъ на сърдцето си;
виждахъ колко челоуѣцы те посмѣдѣватъ: Ты си
Господарь на сичките, и на сичкіѣтъ свѣтъ
царь. Заради това треба да се радовашъ, и да
се радова и народо заедно съ тебе. Тогавъ се
зарадовахъ малко Александра отъ игрите що
направила войската, и посмѣ станахъ, и влѣз-
нахъ въ Вавлона.

АЛЕКСАНДРЪ ВИЖДА АРИСТОТЕЛЯ.

На дръгѣтъ день Александръ направилъ много
и голѣмы угощенія на-царѣтата, и на-госпо-
подарите, които были съ него, и на-сичката си
войска. Отишли и отъ мѣстата Восточны, За-
падны, и отъ Сѣверныте страны, и отъ по-
луденныте, и отъ островыте морскій сичките
Господари, и мѣ занесли многогодишенъ харачъ
съ дорове много. Отишавъ и Аристотель учи-
тельо мѣ отъ майка мѣ Олимпіада. Алексан-
дръ като го видѣлъ зарадowałсе, цѣлѣвалъ го,
и рекълъ мѣ: Добръ ны дошла многоцѣнно
главо! гдѣто грѣшъ като сажнецето помеждѣ
Блаините. Кажу ни, възлюбленный учителю, какъ
е Западъ; какъ се намира оный свѣтъ; Ма-
кедонското царство какъ се упокоѣва; какъ се
намира майка ми; какъ чѣвате на оный свѣтъ
за мене; азъ ѹдихъ на край свѣтътъ, и близѣ
при Райтъ престигнахъ. Блаженныте които
ми казоваше видѣхъ ги когато влѣзнахъ въ
островтъ имъ, и рече ми царю имъ Еванидъ,
защо Боговете Блаински не были тамо, но въ